

Fiii ratacitori si cei ce ii iubesc

Cuvinte de incurajare pentru cei ce asteapta

Autor: Graham, Ruth
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9786068915005

URL produs:

https://librariaonline.ro/practice_si_timp_liber/sfaturi_practice/altele/fiii_ratacitori_si_cei_ce_ii_iubesc-graham_ruth-life_publishers-p10111911

Descriere produs

Pentru toti cei care asteapta intoarcerea unui fiu ratacitor

Nu cred ca exista ceva care sa provoace mai multa angoasa in inima unui parinte decat asteptarea intoarcerii unui fiu ratacitor.

Indragita autoare Ruth Bell Graham a stiut ce inseamna sa ai copii ratacitori. Doi dintre cei cinci copii ai sai s-au ratacit din punct de vedere spiritual. In aceasta lucrare clasica, a carei valoare a fost confirmata de trecerea timpului, autoarea le aduce incurajare si speranta celor care asteapta ingrijorati.

Aceasta carte nu este un manual care ofera instructiuni pentru recastigarea inimii unui fiu ratacitor. Este, in schimb, o

colectie de lecturi la care o mama a apelat pentru a primi mangaiere, atunci cand copiii ei s-au indepartat de Dumnezeu. Cartea arata cum a perseverat Ruth Bell Graham si cum a crescut in credinta, indiferent de deznodamantul povestii copiilor sai ratacitori.

In prima parte, Graham prezinta povestile a cinci fii ratacitori care „s-au intors la Tatal”. In partea a doua, ofera mangaiere si incurajare prin fragmente din Scriptura, poezii, imnuri si rugaciuni.

Cartea impresioneaza prin sentimentele sincere de durere, frustrare si nesiguranta pe care autoa...

Fiii rătăcitori ȘI CEI CE ÎI IUBESC

CUVINTE DE ÎNCURAJARE
PENTRU CEI CE AȘTEAPTĂ

RUTH BELL GRAHAM

Oradea, 2017

Din clipa în care omul pleacă,
acasă este locul de unde rătăcește
până când se întoarce.

Sir William Blackstone

Fiul risipitor

Isus a mai zis: Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.” Și tatăl le-a împărțit averea.

Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni.

Și-a venit în fire și a zis: „Câți argași ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argașii tăi.»”

Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.

Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.”

Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai

bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintea în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne înveselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Și au început să se învesească.

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este.

Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.”

El s-a întăritat de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre.

Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă înveslesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.”

„Fiule”, i-a zis tatăl, „tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne înveselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut, și a fost găsit.”

Cuprins

Cuvânt înainte: Înțelegerea fiilor rătăcitori	9
Introducere	11
Partea întâi: Cinci fii rătăcitori care s-au întors la Tatăl	
1. Aureliu Augustin, de Ruth Bell Graham	15
2. John Newton, de Ruth Bell Graham	23
3. Flora Campbell, de Ian Maclaren	31
4. Feodor Dostoievski, de F. W. Boreham	45
5. Tullian Tchividjian, de Gigi Tchividjian	53
Partea a doua: Cuvinte care aduc speranță și mângâiere	
Imuri ale speranței	71
Încurajare de la poeți	79
Rugăciunile inimii	89
Reflecții despre creșterea copiilor	99
Promisiuni din Cuvântul lui Dumnezeu	115
Gânduri despre rugăciune	119
Un Post Scriptum la <i>Gânduri</i>	131
Mulțumiri	143
Note	145

Cuvânt înainte

Înțelegerea fiilor rătăcitori

Era o seară caldă și îmbălsămată în nordul Floridei. Valurile spălau blând nisipul alb al plajei din fața camerei noastre de hotel și frunzele de palmier foșneau sub geam în timp ce ne îmbrăcam pentru cină.

Mama urma să fie interviuată cu prilejul unui eveniment organizat în onoarea unei instituții medicale prestigioase. În timpul interviului a răspuns la întrebări despre copilăria ei în China, despre anii de liceu în Coreea de Nord și despre căsnicia și viața ei împreună cu tata, Billy Graham. Apoi a vorbit despre anii când noi am fost mici, despre bucuriile dar și despre greutățile prin care a trecut. Printre acele greutăți au fost și numeroase ocazii când a trebuit să ia singură decizii dificile, din cauză că tata era plecat ca să predice. De asemenea, a povestit despre anii istovitori când a purtat de grijă copiilor ei rătăcitori.

La sfârșitul cinei, mulți dintre cei prezenți au venit să schimbe câteva cuvinte cu ea și să-i mulțumească pentru mărturia ei onestă și deschisă. Dar am observat o femeie distinsă și bine îmbrăcată care aștepta undeva în spate prilejul de a vorbi și ea cu mama. Tensiunea se citea limpede pe chipul ei și era evident că făcea eforturi ca să-și stăpânească lacrimile. După ce lumea s-a mai răzlețit, s-a apropiat timid și ezitant de mama.

„Fiul meu a murit după o supradoză de droguri, a spus ea cu greutate. Credeți că îl voi revedea în ceruri?”

Mama, deși nu cunoștea detaliile situației, a văzut în fața ei o mamă cu o inimă foarte împovărată. Și i-a răspuns: „Dacă, într-o zi, ați auzi o bătaie timidă în ușă și, deschizând, l-ați vedea în prag pe copilul dumneavoastră bătut, lovit, însângerat, murdar și zdrențaros, ce ați face? I-ați închide ușa în nas? Ori ați deschide-o larg și l-ați întâmpina cu o îmbrățișare?”

Dintr-odată, pe fața acelei mame s-a citit ușurare. Am văzut cum povara i s-a ridicat de pe umeri și lacrimile au început să i se prelingă pe obraji, fiindcă a înțeles că-i vorbește o mamă care știe ce înseamnă să ai un copil rătăcitor. S-au îmbrățișat, după care femeia a plecat și s-a pierdut în mulțime.

Mama știe ce înseamnă să ai copii rătăcitori, și cartea aceasta descrie cum a căutat mângâierea lui Dumnezeu în perioada aceea când copiii ei rătăcitori au fugit departe de dragostea și ocrotirea ei, și numai Dumnezeu a mai putut să le poarte de grijă.

Istorisirile și textele care urmează au fost o sursă extraordinară de ajutor pentru mine – fiica ei – căci și eu am avut un fiu rătăcitor. Mă rog să găsești mângâiere, putere, curaj și speranță citind aceste pagini, care au fost scrise cu multă dragoste pentru tine... pentru noi.

Gigi

Introducere

Copiii rătăcitori sunt ceva la fel de nou ca știrile de mâine și la fel de vechi ca Grădina Edenului. Dintr-un motiv sau altul, ni-i imaginăm ca pe niște băieți adolescenți. Dar copiii rătăcitori sunt foarte diferiți în gen, rasă, vârstă sau culoare.

Totuși, au în comun un lucru: Au fugit de acasă... și cineva le duce dorul.

Pentru cei ce așteaptă întoarcerea unui copil drag rătăcit pe cărări străine, prezint în continuare diverse materiale pe care le-am adunat în anii lungi când eu însămi am așteptat întoarcerea copiilor mei rătăcitori.

Poveștile altor copii rătăcitori, unii celebrii, alții necunoscuți, au fost deosebit de încurajatoare pentru mine, căci am înțeles că, mai presus de orice, Dumnezeu este în control. Și ce putere rezidă în mărețele imnuri de demult!

De asemenea, am inclus câteva poezii scrise de mine, prin care am încercat să-mi exprim sentimentele care mă frământau în acele momente.

Toate acestea m-am ajutat foarte mult. Dar cel mai mult m-au ajutat promisiunile lui Dumnezeu. John Bunyan a spus: „Dacă vrei încurajare, citește promisiunile.”

Sper că vei găsi în colecția aceasta ceva care să îți vorbească în mod personal.

Partea întâi

**Cinci copii răătăcitori
care s-au întors
la Tatăl**

Aureliu Augustin

Ruth Bell Graham

Puțini oameni au fost atât de mari încât au reușit să schimbe cursul istoriei prin felul în care au trăit, au gândit și au vorbit. Sfântul Augustin este unul dintre ei. Și faptul acesta îl datorăm, din punct de vedere uman, dragostei încăpățănate a evlavioasei lui mame. Sfântul Augustin, oricât de mare ar fi, nu a reprezentat pentru mine o încurajare la fel de importantă ca mama lui, Monica. Dragostea ei, bazată pe evlavie, l-a urmărit (literalmente) pe căile lui rătăcite. Ea a „luat cerul cu asalt de dragul lui”. Monica a fost pentru mine o sursă inepuizabilă de încurajare și inspirație.

Augustin este un mare „om-punte” al istoriei. Christopher Dawson a scris despre el în *St. Augustine and His Age [Sfântul Augustin și era Sa]*: „A fost, într-o măsură mult mai mare decât orice împărat sau orice războinic barbar, un făuritor de istorie și o punte de trecere de la lumea veche la lumea nouă.”¹

Într-o încăpere de mici dimensiuni a Bibliotecii Regale a Muzeului Britanic există un mic exponat dedicat lui Augustin, care a trăit între 354 și 430 d.Hr. Exponatul acesta constă în câteva fragmente din scrierile sale, însoțite de copii ale acestora începând din Evul Mediu până la prima ediție erudită din secolul al XVII-lea. Așadar, exponatul ne sugerează într-o oarecare măsură popularitatea extraordinară de care s-a bucurat Augustin în era credinței.

Între secolele al VIII-lea și al XII-lea, lucrările lui au fost mai citite decât ale oricărui alt autor, ba chiar și în Evul Mediu târziu scrierile lui au fost constant redescoperite de către înțelepți.

Dar el vorbește și vremii noastre cu tot atâta putere și dulceață ca epocii lui, în care Imperiul Roman apunea, fiindcă „inima vorbește inimii” și, dacă a vorbit vreodată o inimă mare, aceea a fost inima lui, iar dacă au exist vreodată inimi mici și speriate care să aibă nevoie de cuvintele lui, acelea sunt inimile noastre.

Însă prima parte a vieții lui Augustin n-a lăsat deloc să se întrevadă că avea să devină o voce atât de puternică a credinței. El s-a născut în Tagaste, un orașel în Algeria de astăzi, dar în anii adolescenței sale familia s-a mutat la Cartagina, în Africa de Nord, care ținea de Imperiul Roman.

Devoțiunea unei mame

Monica, evlavioasa mamă a lui Augustin, și-a educat copilul cu o grijă deosebită și s-a rugat mult pentru el. Inteligența lui a îngrijorat-o profund, mai ales când, în tinerețe, el a renunțat la credința simplă în Cristos și a adoptat ereziile în vogă la acea vreme și o viață de imoralitate.

Mai târziu, Augustin a scris:

Nu puteam face distincție între strălucirea limpede a iubirii și întunericul plăcerii... Nu puteam să mă mențin în împărăția luminii, unde prietenia leagă suflet de suflet... Și astfel am murdărit izvorul prieteniei cu scursoarea plăcerii.²

Poate că detaliile păcatului său diferă de ale noastre (el a avut mulți ani o amantă și un fiu nelegitim) cu toate acestea, povestea lui este și povestea multora dintre noi:

Pierderea credinței survine întotdeauna atunci când simțurile se trezesc pentru prima dată. În momentul acela critic, când natura ne cheamă în slujba ei, conștiința lucrurilor spirituale este, în majoritatea cazurilor, fie eclipsată, fie total distrusă. Nu rațiunea

îl îndepărtează pe tânăr de Dumnezeu, ci carnea. Scepticismul îi oferă doar scuzele necesare pentru noua lui viață.³

Bucuriile vulgare ale tinereții desfrânate

Odată pornit pe calea plăcerii, Augustin n-a putut să se oprească la mijlocul drumului; el n-a făcut niciodată nimic cu jumătate de măsură. Și în bucuriile vulgare ale tinereții lui desfrânate, a vrut să fie cel dintâi, la fel ca și în școală. I-a instigat pe prietenii lui și i-a tras după sine. Și ei, la rândul lor, l-au instigat pe el.

În tot acest timp, mama lui s-a rugat, își amintește Augustin, fără a vedea însă vreun rezultat palpabil.

Voi vorbi acum despre plăcerea mea din trecut și despre pierzania trupeză a sufletului meu; nu fiindcă le iubesc, ci mai degrabă ca să Te iubesc pe Tine, Dumnezeul meu. De dragul iubirii Tale o voi face; îmi voi aminti cu multă amărăciune cele mai rele căi ale mele ca Tu să devii și mai dulce sufletului meu (fericita și neschimbătoarea Ta dulceță nu se sfârșește niciodată); Tu m-ai adunat iarăși din excesele mele, care mă sfâșiau în mii de bucățele; pe când eram departe de Tine, Doamne, singurul Dumnezeu Bun, m-am pierdut într-o mulțime de lucruri... Am fost asurzit de zăngănitul cătușelor naturii mele muritoare, pedeapsa pentru mândria sufletului meu, și m-am îndepărtat și mai mult de Tine, iar Tu m-ai lăsat în voia mea și eu am fost împins încoace și încolo, m-am risipit și m-am consumat, am ars în plăcerile mele trupesti, și Tu ai tăcut. O, Tu, bucuria mea de pe urmă!... Am mers la Cartagina, unde iubirile rușinoase clocoteau în jurul meu ca uleiul încins.⁴

Cartagina l-a impresionat puternic pe Augustin. Pentru un tânăr, mutarea din micuțul Tagaste în Cartagina era oarecum similară cu plecarea unui tânăr de azi din Montreal, Carolina de Nord, în Los Angeles. Cartagina era una din cele cinci mari capitale pe care le avea Imperiul Roman. Ca oraș-port pentru toată partea de vest a Mediteranei, Cartagina avea multe străzi